

ὁ ὁποῖος τὸν ἀπειλεῖ. Σᾶς ὑπόσχομαι, ὅταν θὰ διέρχεται ἡ λιτανεία, νὰ σας δείξω ἐγὼ τὸν βασιλέα.

— Σεῖς; ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ συνωμότης, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ὠνευρεύετο. Καί πῶς θὰ δυνηθῇτε; . . .

— Τὸν ἀγαπῶ, κύριε, καὶ αἱ γυναῖκες πάντοτε ἀναγνώριζουσιν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶσιν, ἔστω καὶ ἂν ᾔηεν ἐν τῷ μέσῳ χιλιάδων ἀνθρώπων, εἴτε προσωπίδοφορος, εἴτε ἐπανερχόμενος μετὰ δέκα ἐτῶν ἐξορίαν, ἀπῆντησεν ἀφελῶς ἡ Ἀγνή.

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας ἀνῶρθωσεν αἰφνης τὴν κεφαλὴν, ὡς τίγρις ὁσφραινομένη τὴν λείαν τῆς.

Ἡ ἀθῶα καὶ εἰλικρινὴς ὁμολογία τῆς νέας παρεῖχεν εἰς αὐτὸν ἀκατανίκητον καὶ φοβερὸν ὄπλον.

Ἡ Ἀγνή, χάριν τοῦ ἔρωτός τῆς, ἐθυσίαζε τὴν τιμὴν τῆς. Ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ σώσῃ τὸν βασιλέα, ὁμολογεῖ ἀπροκαλύπτως τὸ παρὰ πτωμά τῆς.

— Ἐλθετε, κυρία, εἶπεν ὁ δὸν Παχέκος. Θὰ σταθῶμεν μαζὶ ἐπὶ τῆς ἐξέδρας, τὴν ὁποῖαν προητοίμασαν διὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Τολέδης καὶ τὸν ἄρχοντα δὲ Μαλατράβαν. Ἐκεῖθεν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σας ἴδῃ ὁ βασιλεὺς καὶ θὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν του διὰ τινος κινήματος, τὸ ὁποῖον θὰ μας βεβαιώσῃ περὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ.

Καὶ ἔσπυεν αὐτὴν μεθ' ὀρμῆς.

Μόλις ἡ Ἀγνή ἀνέβη ἐπὶ τῆς ἐξέδρας, δύο στίχοι λογχοφόρων ἐνεφανίσθησαν, ἐπιτετραμμένον ν' ἀραιώσῃ τὸ πλῆθος. Μετ' αὐτοὺς δὲ εἶπετο ἡ μουσικὴ, παιανίζουσα πένθιμα ἐμβατήρια.

Κατόπιν ἤρχοντο οἱ διάκονοι καὶ ἄλλοι ὁ ἱερός κλήρος, ἐν πενήιμῳ στολῇ ἐνδεδυμένοι καὶ εἰς διπλοῦς στίχους βαδίζων, ἐτέρωθεν δ' αὐτοῦ ἐκαίοντο πολυαριθμοὶ λαμπαδῆς· εἴτα ἠκολούθει μοναχὸς τις, κρατῶν χονδρὸν τι σχοινίον, δι' οὗ, ὡς ἐπιστεύετο παρὰ τοῦ λαοῦ, εἶχεν ἀπαγχονισθῇ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ἕτεροι δὲ μοναχοὶ ἔφερον ἀνὰ χεῖρας ἅπαντα τὰ ὄργανα τῆς Σταυρώσεως· μετ' αὐτοὺς δὲ εἶπετο ἱερεὺς τις, φέρων μέγαν καὶ ὑπερμεγέθη σταυρόν, ἐπ' οὗ ἦτο καθηλωμένος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, περιβεβλημένος στέφανον ἐξ ἀκανθῶν καὶ κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω.

Τούτους δὲ ἠκολούθει ἄπειρον πλῆθος λαοῦ, ἐνδεδυμένου πλατύτατον μανδύαν, φέροντα, δίκην καλύπτρας μοναχοῦ, ὑπερμεγέθη κεκρύφαλον, καλύπτοντα ὅλην τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔχοντα ἐν εἵδει προσωπίδος, τρεῖς μόνον ὀπὰς, δύο διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μίαν διὰ τὸ στόμα.

Τὰ βλέμματα πάντων τῶν συνωμοτῶν ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς τὸν μαρκήσιον Δὲ Βιλλέναν, ὅστις ἔμελλε νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως.

Ἡ Ἀγνή παρετήρει ἐναγωνίως καὶ μετὰ βλέμματος ἐπισταμένου τὸ διερχόμενον ἐκεῖνο πλῆθος, ὁπισθεν δ' αὐτῆς ἵστατο μειδιών ὁ δὸν Παχέκος, ὅστις, κεκλιμένος εἰς τὸ οὖς αὐτῆς, προσεποιεῖτο ὅτι τῇ ὠμίλει κρυφίως.

Αἰφνης ἀνθρωπὸς τις, φέρων λευκὸν μανδύαν, ἔστη ἐνώπιον αὐτῶν.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. *

ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΤΑΛΗ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

1878

POZINA Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

ΙΖ'

Ἀγγελίαι ἔντυποι διανεμηθεῖσαι ἐγνωστοποιοῦν ὅτι ἐν τῷ καφφενεῖῳ Κορνηλίου νέος μουσικῶν θιάσος ἤρξατο παίζων καὶ τέρπων τοὺς πολυαριθμοὺς θαμῶνας τοῦ καταστήματος. Δύο ἡμέρας μετὰ τὰ ἀνωτέρω γεγονότα, τὴν 9 μ. μ. ἡ αἰθουσα τοῦ καφφενεῖου ἐπληροῦτο ὑπὸ τε τῶν συνήθων πελατῶν καὶ ἄλλων περιέργων.

Ἐν μιᾷ τῶν τραπεζῶν ἐκάθηντο καὶ οἱ γνωστοὶ ἡμῶν φίλοι Μιχαὴλ καὶ Λουκιανός, ἔχοντες πρὸ αὐτῶν ποτήρια ζύθου καὶ ἀκούοντες τὴν ἐκλεκτὴν ὀρχήστραν, ἀνακρούουσιν τὰ πρῶτα αὐτῆς μουσικὰ τεμάχια, ἐκλεκτὸν ἐμβατήριον καὶ στρόβιλον τοῦ Στραύους.

Εἰς τὴν ἀπέναντι πλευρᾷ τοῦ καφφενεῖου ἐκάθητο ὁμίλος ἀξιωματικῶν τῶν διαφόρων σωμάτων τοῦ στρατοῦ.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐφάνησαν δύο ἀνθοπώλιδες, εἰσελθοῦσαι μετὰ τὰ κύνιστρα αὐτῶν πλήρη ἀνθέων καὶ μικρῶν ἀνθοδεσμῶν, τὰς ὁποίας, προσερχόμεναι εἰς τοὺς διαφόρους ὁμίλους, ἐν τῷ καφφενεῖῳ, προσεπάθον νὰ πωλήσωσι, χαριεντιζόμεναι.

— Περιέργων, εἶπε τότε τῶν ἀξιωματικῶν τις, οὐδ' ἀπόψε μᾶς ἦλθεν ἡ ὠραία ἀνθοπώλις μας.

— Ποία; ἡ Ροζίνα; ἠρώτησεν ἕτερος.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ πρῶτος, δύο ἐσπέρας τώρα δὲν ἐφάνη, καὶ σήμερον εἶναι ἡ τρίτη.

— Ἰσως εἶναι ἀσθενής, εἶπεν ἄλλος.

— Ἰσως ἀνεχώρησε, προσέθηκε τέταρτος.

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι πληροφορίας περὶ αὐτῆς ἠδύναντο νὰ μᾶς δώσωσιν ἐκεῖνοι ἐκεῖ οἱ δύο ξένοι, καὶ μάλιστα ὁ εἰς αὐτῶν, ὅστις φαίνεται ὅτι τὰ εἶχε κάλλιστα μαζὶ τῆς.

— Λοιπὸν ἐρωτήσατέ τον, ἀφοῦ τοσοῦτον ἐνδιαφέρεσθε, εἶπεν εἰς ἐκ τοῦ ὁμίλου.

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπεν, ὑπέλαβεν ὁ πρῶτος λαλήσας.

— Ἀ, νὰ καὶ ὁ Λάουρης! διέκοψεν ὁ δεύτερος, ἰδὼν αὐτὸν εἰσερχόμενον μετὰ δύο ἄλλων ἀξιωματικῶν.

Ὁ λοχαγὸς Λάουρης, προσελθὼν, ἐχαίρετισε τοὺς συναδέλφους του. Ἐφαίνετο περίφροντις καὶ ἐκάθησε σύννους παρ' αὐτοῖς μετὰ τῶν δύο φίλων του.

— Καὶ ἀπόψε εἶσαι ἀτυχής, τῷ εἶπέ τις, πάλιν ἡ ὠραία μας ἀνθοπώλις δὲν ἐφάνη. Δὲν θὰ τὴν ἴδῃς.

— ὦ, καὶ μένε καὶ σὺ μὲ τὴν ἀνθοπώλιδά σου! εἶπεν ὁ Λάουρης δυσθύμως. Ἐπὶ τέλους τί μὲ μέλει δι' αὐτὴν; Ἄλλως τε εἶμαι τόσον ἀδιάθετος ἀπόψε, ὥστε δὲν θὰ ἤρχομην, ἂν δὲν μέβιαζον οἱ δύο οὗτοι κύριοι.

— Πάρετε ὠραία ἄνθη, εὐγενέστατοι, εἶπε μίαν ἐκ τῶν δύο ἀνθοπωλίδων, πλησιάζουσα.

— Θὰ πάρωμεν βέβαια, ἀλλ' ὑπὸ μίαν συμφωνίαν, ὑπέλαβέ τις τῶν ἀξιωματικῶν.

— Ποῖαν, εὐγενέστατε;

— Νὰ μᾶς εἴπῃς τί ἔγεινεν ἡ συναδέλφος σου Ροζίνα;

— Σᾶς πονεῖ τὸ δόντι, εὐγενέστατε; Τί κοῖμα! ἀνεχώρησε χθὲς διὰ τὴν πατρίδα τῆς.

— Μπᾶ! ἀνεχώρησε! Καὶ διατί, ἀφοῦ ἔκαμνε τόσαις δουλείαις;

— Τόσον πολλάς, ὥστε ἔφυγε, διότι δὲν ἠμπόρεσε νὰ συναγωνισθῇ μαζὶ μας. Ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ ἄλλου τὴν τύχην τῆς.

— Ἡξέυρεις ὅτι εἶσαι φοβερὰ ψεύστρια, ὑπέλαβέ τις τῶν παρακαθημένων ἀξιωματικῶν, ὅστις ἤκουσε μόνον τὴν συνομιλίαν, ἀλλ' ἔβλεπε πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ καφφενεῖου.

— Διατί, εὐγενέστατε, ἠρώτησεν ἡ ἀνθοπώλις ἐρυθρίασασα ἐλαφρῶς.

— Ἰδὲ διατί, τῇ ἀπεκρίθη οὗτος, δεικνύων τὴν θύραν.

Ἡ ἀνθοπώλις ἐστράφη, ἐστράφησαν δὲ συγχρόνως καὶ πάντες οἱ ἀξιωματικοί.

Ἦτο ἡ Ροζίνα.

Ἄλλ' οὐχὶ ἡ Ροζίνα τῶν προηγουμένων ἐσπερῶν, μετὰ τὴν κομψὴν ἐνδυμασίαν τῆς ἀνθοπώλιδος, ὅπως ἐγνώρισαν αὐτὴν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται.

Ἐφ' ὅσον μακρὰν μέλαιναν ἐσθῆτα, ἀντὶ τοῦ συνήθους πλατυγύρου ψαθίνου πῆλιν τῆς, τοῦ κοσμουμένου διὰ στάχτων καὶ ταινιῶν λευκῶν καὶ κυανῶν, ἐφόρει πλεκτὸν μέλανα κεκρύφαλον, οὗτινος τὰ ἄκρα, μεθ' ὧν συνεπλέκοντο πλόκαμοι τῶν ξανθῶν μαλλίων τῆς, ἀπετέλουν ἐπὶ τοῦ γλαφυροῦ αὐτῆς στήθους ὠραῖον κόμβον. Ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς κάτωθεν τοῦ κεκρυφάλου ἐξέφευγον χρυσιζοντές τινες βουλοὶ τῆς πλουσίας τῆς κόμης. Ἡ ὠρὰ λευκότης τοῦ ἡδέος προσώπου τῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν μέλαιναν καὶ σιδεράν ἐνδυμασίαν αὐτῆς, καθίστατο λευκότερα καὶ μᾶλλον καταφανής.

Διήλθε τὸν στενὸν παρὰ τὴν εἴσοδον διάδρομον τοῦ καφφενεῖου μᾶλλον ὡς σκιά ἢ ὡς γυνὴ περιπατοῦσα. Ἀλλοτε προσεμειδία τοῖς ἀγορασταῖς διαρκῶς, τὴν ἐσπέραν ταύτην ποὺ καὶ ποὺ μόνον μειδίμα, καὶ τοῦτο μελαγχολικὸν καὶ πλῆρες πικρίας διεφαίνετο ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς.

Πάντα ταῦτα συνέτειναν ὅπως μὴ γνωρισθῇ ὑφ' ἀπάντων ἅμα τῇ εἰσόδῳ τῆς. Ὅταν ὅμως, προχωρήσασα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγα διαμέρισμα τοῦ καφφενεῖου, ἀπὸ τὰ στόματα πολλῶν ἐξέφυγεν ἡ λέξις «ἡ Ροζίνα!» καὶ παταγώδῃ χειροκροτήματα ἀντήχησαν. Μόνον ὁ Βίκτωρ Λάουρης ἐταράχθη προφανῶς.

Ἡ νεανὺς ἐχαίρετισε γλυκύτατα, καὶ

ἤρξατο πωλοῦσα τὴν θνητὴς. Αἱ δύο συν-
ἀδελφοί της, ἀναγνωρίζουσαι τὴν ἡττάν
των, ἀπεσύρθησαν. Εὐκόλως ἐννοεῖται ἡ
προθυμία τῶν ἀγοραστῶν.

— Τί σημαίνει πάλιν τοῦτο; ἡρώτη-
σεν ὁ Μιχαήλ. Ἐξέυρεις ὅτι ἡ προστα-
τευομένη σου εἶναι πολὺ εὐφυής, καὶ θὰ
κάμῃ τὴν τύχην της; Τί καλίσθητος ἐν-
δυμασία εἶναι ἡ ἀποψενινή;

— Λέγεις; ἐμὲ ὅμως ἡ ἐνδυμασία αὐτὴ
μὲ κάμνει νὰ τρέμω, φίλε μου.

— Διατί;

— Φοβοῦμαι μὴ παραστῶμεν μάρτυρες
τραγικοῦ θεάματος.

— Σπουδαιολογεῖς; ἡρώτησεν ὁ Μι-
χαήλ.

— Καὶ βέβαια, ἀφοῦ εἶσαι κάτωχρος.

— Ἰδέ την, πωλεῖ τώρα ἄνθη εἰς τοὺς
ἀξιωματικούς.

Καὶ τῶντι ἡ νεῆνις, μακρόθεν μόνον
χαιρετίσασα τοὺς δύο νέους, ἐπλησίασε
τὸν ὁμίλον τῶν ἀξιωματικῶν.

— Ἐπιθυμεῖτε, κύριοι, ἀπὸ τῶνθι μου;
ἡρώτησε, καὶ ἡ φωνὴ της ἔτρεμεν.

— Βεβαίως, ὡραία ἀνθοπώλις, ἀπε-
κρίθησαν ἔξ ἑπτὰ φωναὶ καὶ συγχρόνως
χεῖρες ἐξετάθησαν πρὸς τὸ κένιστρον.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριοι, μὴ μοῦ χα-
λάτε τὴν τάξιν τῶν ἀνθῶν μου, εἶπεν. Θὰ
σὰς τὰ προσφέρω μὲ τὴν χεῖρά μου.

— Μὲ τὴν ὡραίαν χεῖρά σας, εἶπητε,
υπέλαβέ τις τῶν ἀξιωματικῶν. Λοιπὸν
ἀρχίσατε.

Ἡ Ροζίνα ἤρξατο διανέμειν ἄνθη καὶ
μικρὰς ἀνθοδέσμας εἰς τοὺς ἀξιωματικούς,
ἀλλὰ μὲ χεῖρα τρέμουσαν. Ἐξ ὅλου τοῦ
ὁμίλου μόνος ὁ Λάουρης δὲν ἐζήτησε·
τοῦναντίον μάλιστα, στηρίζων τὴν κεφα-
λήν ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του, δὲν ἔ-
βλεπε τὰ περὶ αὐτὸν συμβαίνοντα, ἐνῶ
θρόμβοι ἰδρώτος ἐσχηματίζοντο ἐπὶ τοῦ
μετώπου του.

— Βίκτωρ, Βίκτωρ! δὲν θὰ γείνης καὶ
σύ ἐκ τῶν πελατῶν τῆς ὡραίας ἀνθοπώ-
λιδος; τῷ εἶπεν ὁ παρ' αὐτῷ καθήμενος.
Τί ἔπαθες;

— Σὰς εἶπον ὅτι εἰμι ἀδίχθετος, καὶ
αἰσθάνομαι χειρότερα τὸν ἑαυτόν μου, ἐ-
ψέλλισεν ὁ Λάουρης, ὅστις ἦτο κάτωχρος.

— Δὲν θ' ἀγοράσῃς λοιπὸν καὶ σύ τὴν
ἀνθοδέσμην σου;

— Εὐχαρίστως· δότε μοι, δεσποινίς,
μῖαν τῆς ἐκλογῆς σας.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁ-
ποίαν μοὶ κάμνετε τὴν τιμὴν αὐτὴν, κύ-
ριε, εἶπεν ἡ Ροζίνα, βλέπουσα αὐτὸν διὰ
παραδόξου βλέμματος.

— Ναί, ὡραία μου, ἀπεκρίνατο ὁ ἀ-
ξιωματικός, προσπαθὼν νὰ μειδιάσῃ.

— Θὰ σὰς δώσω λοιπὸν μῖαν, ἔντι-
μιε Βίκτωρ Λάουρη, εἶπεν ἡ νεῆνις διὰ
τόνου φωνῆς ἀπεριγράπτου, τὴν ὡραιο-
τέραν.

Συγχρόνως, παραμερίζουσα τὰ ἄνθη
της, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ βάθους τοῦ κανί-
στρου της κομποτάτην εὐμεγέθη ἀνθοδέ-
σμη.

Καί:

— Λάβετε! εἰποῦσα, ἔτεινε τὴν χεῖρα

πρὸς αὐτόν, διπλοῦς δὲ κρότος συνετά-
ραξε τοὺς ἐν τῷ καφφενεῖῳ.

Ὁ ἀξιωματικός, τραυματισθεὶς, κατέ-
πεσεν, ἐνῶ οἱ λοιποὶ συνάδελφοί του, ἐπι-
πεσόντες, ἀφῆρσαν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς
νεῆνιδος τὴν ἀνθοδέσμη, τὴν ἐγκλείουσιν
τὸν θάνατον. Ἡ ἀνθοδέσμη ἀμέσως διε-
λύθη, ὑπὸ τὰ ὥραια δὲ ἄνθη καὶ τὰς χαρ-
τίννας δαντέλλας εὗρον μικρὸν ρεβόλθερ,
μετὰ ἐπιτηδεύτητος, θαυμασίας ἀληθῶς,
κεκρυμμένον.

Εὐνόητος ἡ ἐπελθοῦσα ταραχὴ. Οἱ μὲν
τῶν παρισταμένων ἔφρευγον, ἄλλοι δὲ ὤρ-
μησαν παρὰ τὴν τράπεζαν τῶν ἀξιωματι-
κῶν, ἐρωτῶντες τί συνέβη. Μόνῃ ἡ νεῆνις
διέμενεν ἀτάραχος καὶ ἀπαθής. Ὁ πληγω-
θεὶς ἐτέθη ἐπὶ εὐρείας ἑδρας, ἀφαιρεθέντων
δὲ τῶν αἱματορροῦντων ἐνδυμάτων του, εἶ-
δον ὅτι ἔφερε δύο πληγὰς, τὴν μίαν ἐπὶ
τοῦ στήθους, ἄνωθεν τῆς καρδίας, τὴν
δ' ἄλλην ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος.

Ταῦτοχρόνως ἀφίκετο καὶ ἀστυνομικὸς
ὑπάλληλος μετὰ κλητῆρων καὶ χωροφυ-
λάκων, ἐρωτῶν τί συνέβη.

Διὰ βραχέων ἐξήγησαν αὐτῷ τὰ γενό-
μενα.

— Διατί ἀπεπειράθητε νὰ τὸν φονεύ-
σητε, δεσποινίς; ἡρώτησε τὴν νεάν.

— Δυστυχῶς δὲν τὸν ἐφόνευσα, κύριε,
ἀπεκρίθη ἡ ἀνθοπώλις ἀτάραχος, ζῇ ἔτι
καὶ ἐρωτήσατέ τον. Βίκτωρ, Βίκτωρ Λά-
ουρη, ἐξηκολούθησε, σὰς ἔπρεπεν ἡ τιμο-
ρία αὐτῇ; Ζητήσατε λοιπὸν συγγνώμην
παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ παρ' ἐμοῦ!

Καὶ ὑποῦσα τὴν φωνήν:

— Κύριε, ἦτο ἄτιμος ἄνθρωπος καὶ ἀτιμό-
τερος ἀξιωματικός, εἶπε, καὶ τοιαύτη τι-
μωρία ἔπρεπεν αὐτῷ! Ἐὰν τολμᾷ, ἄς τὸ
ἀρνηθῇ!

Καὶ οἱ λόγοι οὗτοι ἤρουν, ὅπως ἐνο-
ηθῇ ὅτι δὲν ἐβλέποντο τὸ πρῶτον τὴν ἐ-
σπέραν ἐκείνην ἡ Ροζίνα καὶ ὁ Βίκτωρ
Λάουρης.

Οἱ δύο φίλοι, καὶ πρὸ πάντων ὁ Λου-
κιανός, πλησιάσαντες τὸν κύκλον, ἐν μέσῳ
τοῦ ὁποῖου ἐκάθητο ἡ Ροζίνα, παρηκο-
λοῦθον μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ γενόμενα.

— Ἰδοὺ ἡ πρέπουσα λύσις, κύριε Λου-
κιανέ, εἶπε πρὸς τὸν νέον, εἰς τὸ μυθιστό-
ρημα, ὅπερ μοὶ ἐδῶσατε νάναγνῶτω πρό-
τινος. Ἡ ἐγκαταλειμμένη Κόρη ἐκδι-
κεῖται θριαμβευτικῶς. Ὁ ἀστυνόμος, ἀ-
κούσας τοὺς λόγους τούτους, παρετήρησε
τὸν Λουκιανόν.

— Γνωρίζεσθε, κύριε; τὸν ἡρώτησεν.

— Ναί, κατοικοῦμεν εἰς τὴν αὐτὴν οἰ-
κίαν, ἀπεκρίθη ὁ Λουκιανός.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ἀφοῦ παρσχέθη-
σαν τῷ πληγωθέντι ἀξιωματικῷ αἱ πρῶ-
ται ἰατρικαὶ βοήθειαι, μετηνέχθη εἰς τὴν
οἰκίαν του, ἡ δὲ Ροζίνα προσεκλήθη ὑπὸ
τοῦ ἀστυνόμου νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Τὴν ἐπιούσαν πᾶσαι αἱ φλωρεντινὰ ἐ-
φημερίδες, περισυλλέξασαι τὰς ἀναγκαί-
ας πληροφορίας, ἀνέφερον μετὰ λεπτομερειῶν
τὸ γεγονός. Ἡ διαγωγή τοῦ ἀξιωματικοῦ
δοιμῶς ἐπεκρίνετο, ἐνῶ αἱ πλεῖστα ἐξ
αὐτῶν ἀπέδιδον τῇ Ροζίνᾳ τὸ ἐπίθετον
τῆς ἡρώτιδος.

Ἡ ἀνάκρισις, ἀπλουστάτη ἄλλως, διεξ-
ήχθη ταχέως, καὶ ἡ δικάσιμος ἡμέρα
ὠρίσθη συντόμως.

Ἡ Ροζίνα, μηδὲν ἔχουσα συμφέρον νά-
ποκρύψῃ τι, κατέθηκεν ἐν πάσῃ λεπτομε-
ρεῖᾳ τὰ κατ' αὐτὴν τῷ ἀνακριτῇ. Ὁμο-
λόγησεν ὅτι ὁ μόνος σκοπὸς τῆς εἰς Φλω-
ρεντίαν ἀφίξεώς της ἦτο ἡ ἐκδίκησις. Ἐξ-
έφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην της τῷ περιθάλ-
ψαντι αὐτὴν Λουκιανῷ, ὃν μὴ θέλουσα νὰ
ἐπιδαρύνῃ, μετήρχειτο τὴν ἀνθοπώλιν μὲ-
χρι τῆς ἐκ Ρώμης ἐπανοδου τοῦ Λάουρη,
προσέθηκε δὲ ὅτι, καίπερ δυναμένη νὰ πυ-
ροβολήσῃ αὐτὸν εἴτε ἐν τῇ οἰκίᾳ του εἴτε
παραφυλάττουσα αὐτὸν καθ' ὁδόν, δὲν τὸ
ἐπραξε, θέλουσα νὰ τύχῃ περιφανοῦς ἱκα-
νοποιήσεως. Γινώσκουσα ὅτι οἱ ἀξιωματι-
κοὶ συχνάζουσιν εἰς τὸ καφφενεῖον Κορνη-
λίου, ἀπεφάσισε νάναμνην, καιροφυλα-
κτοῦσα καθ' ἐκάστην. Εὐτυχῶς δὲν ἀνέ-
μενεν ἐπὶ πολὺ.

Ἡ ζωὴ τοῦ πληγωθέντος ἀξιωματικοῦ
οὐδένα διέτρεχε κίνδυνον, κατὰ τὴν γνῶ-
μην τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτὸν ἰατρῶν,
διότι ἡ μὲν ἐν τῷ στήθει σφαῖρα ἐξήχθη,
ἀνευ βλάβης σπουδαίου τινὸς ὀργάνου, μό-
νον δὲ ὁ ἀριστερὸς βραχίον ἐφοδούντο μὴ
μείνῃ ἄχρηστος, συντριβέντος τοῦ ὀστού.
Ἀλλὰ πληγὴ φοβερωτέρα, ἡθικὴ αὕτη, ἐπ-
εφυλάσσετο αὐτῷ.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸ ἐν τῷ καφφε-
νεῖῳ πάθημα αὐτοῦ ἔλαβεν ἐκ Ρώμης τὴν
ἐξῆς ἐπιστολήν:

Κύριε,

«Κατόπιν τῶν ὅσα ἀνέγνων ἐν ταῖς ἐφημερί-
σι περὶ ὑμῶν, ἐπληροφόρηθον δὲ καὶ παρὰ φίλων ἀξιω-
μένων ἐν Φλωρεντίᾳ, νομίζω καλὸν νὰ γνωστοποιήσω ὑμῖν
ὅτι δὲν δύνασθε νάποτελέσητε μέλος τῆς οἰκογενείας
μου. Μία Κολόνα δὲν δύναται νὰ δώσῃ τὴν χεῖρά
της εἰς ἄνδρα ἐπάγγελμα ἔχοντα νὰ ἐξαπατᾷ κόρας ἐν-
τίμους. Εἰς τὴν ἀπόφασίν μου ταύτην ἔγω καὶ τὴν
πλήρη συγκατάθεσιν τῆς ἀγαπητῆς μου Μαργαρίτας,
ἥτις κλαίει ἀναλογιζομένη εἰς πλοῦν εἰδους χα-
ρὰς καὶ ἔμελλε νάφιερῶσθαι τὸ μέλλον της.»

Βικέντιος Κολόνα.»

Μετὰ τινὰ χρόνον ἐγένετο ἡ ἐκδίκασις
τῆς ὑποθέσεως τῆς Ροζίνας Δονάτη, κατ-
ηγορουμένης ἐπὶ ἀποπειρᾷ φόνου. Ἡ διὰρ-
κεια τῆς δίκης δὲν ὑπῆρξεν ἀνάλογος τοῦ
συρρέυσαντος πλήθους, διότι ἐπερατώθη
τάχιστα. Τὸ δικαστήριον παμψηφεί ἐξέδοτο
ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν, ἣν τὸ ἀκρατήριον
ἀπεδέχθη μετ' ἀνευφημιῶν. Πρῶτη πρᾶ-
ξις τῆς Ροζίνας μετὰ τὴν ἀθώωσιν αὐτῆς
ἦτο νὰ τεῖνῃ τὴν χεῖρα τῷ Λουκιανῷ καὶ
τῷ Μιχαήλ, παρούσιν ἐκ τῶν πρώτων κατὰ
τὴν δίκην, καὶ εὐχαριστήσῃ τῷ δωρεᾶν
συνηγορήσαντι ὑπὲρ αὐτῆς μετ' ἐνθουσια-
σμοῦ δικηγόρῳ.

Ἡ νεῆνις ἐξῆλθε τοῦ δικαστηρίου συν-
ουδευομένη ὑπὸ τῶν δύο φίλων.

— Ὑστερον ἀπὸ τόσα βήματα, εἶπεν ὁ
Λουκιανός, ὅτε ἔρθασαν ἐν τῇ «Πλατείᾳ
τῆς Ἀρχοντείδας», ἐν καλὸν γεῦμα ἀξίζει
ὅ,τι καὶ ἂν εἰπῇτε. Δέχεσθε;

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησαν ταῦτοχρο-
νως ἡ Ροζίνα καὶ ὁ Μιχαήλ.

Καὶ οἱ τρεῖς φίλοι διηυθύνθησαν εἰς τὸ
ξενοδοχεῖον.

Ἡ Ροζίνα καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ
γεύματος καὶ τὸ ἐπιλοιπὸν τῆς ἡμέρας

διετέλει περιχαρής· τὸ μόνον, ὅπερ δυστηρέσται αὐτῇ, ἦτο ὅτι τὴν ἐβλεπε πολὺ ὁ κόσμος, συχνότατα δὲ ἤκουεν ἐπαίνους διὰ τὴν διαγωγὴν της.

Περὶ τὴν ἐσπέραν ἀνῆλθον καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν «Πλατεῖαν Μιχαήλ Ἀγγέλου», ὅπου τὸ πρῶτον συννητήθησαν. Ἡ νύξ ἦτο λαμπρά, ἀπαράλλακτος καὶ γλυκυτέρα τῆς νυκτὸς ἐκείνης.

Ἐπανῆλθον οἰκάδε πολὺ βραδέως, ἀποχαιρετίζοντες τὸν Μιχαήλ ἐν τῇ «Πλατεῖᾳ τῆς Ἀρχοντείας».

Ἀμφότεροι οἱ νέοι κατεῖχοντο ὑπὸ καταφρυνούσας στενοχωρίας. Ἐκάτερος αὐτῶν ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ θιγῇ τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἀπησχόλει τὸν νοῦν ἀμφοτέρων.

— Αἰ, Ροζίνα! εἶπε τελευταῖον ὁ Λουκιανός, ἐπέτυχες πλέον τοῦ σκοποῦ σου, ἐξεδικήθης. Εἴσαι εὐχαριστημένη;

— Καὶ πολὺ μάλιστα. Δὲν λυποῦμαι, διότι δὲν ἀπέθανε· τὸ στίγμα μόνον τῷ ἀρκεῖ, ὁ δὲ καταστραφεὶς βραχίον του θὰ τῷ ἀπομένῃ ὡς ἀνάμνησις.

— Καὶ τώρα τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς; Θάπείλθῃς βέβαια, ἐφέλλισεν ὁ Λουκιανός ἀτενίζων αὐτὴν καὶ μετὰ συγκεκινμένης τῆς φωνῆς.

— Πῶς τὸ λέγεις, Λουκιανέ, ὡς νὰ μὲ ἐβαρύνθῃς! ὑπέλαβεν ἡ Ροζίνα μειδιῶσα. Μὴ βιάζεσαι, καὶ θ' ἀπέλθω. Ἄφες ὅμως νὰ χαρῶ τὴν Φλωρεντίαν ἡσυχοῦς ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

— Ἀ, θὰ μείνῃς λοιπὸν ἀκόμη! ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανός πλήρης χαρᾶς.

— Ἐως ὅτου μὲ εἴπῃς σὺ νὰ φύγω.

— Αἰ, τότε πολὺν καιρὸν θὰ μείνῃς, διότι οὐδέποτε ἐγὼ θὰ δώσω τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεώς σου.

— Πρόσεξε, διότι ἡ Φλωρεντία κατέχει τὴν καρδίαν μου, καὶ μετὰ δυσκολίας θάποσπασθῶ αὐτῆς.

— Τίποτε ἄλλο δὲν ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ καλλίτερον.

— Πλὴν διατί; ἠρώτησεν ἡ νεανὺς μετὰ τῆς συνήθους εἰς τὰς γυναῖκας ἀρελίας τῆς πολὺ προσομοιζούσης πονηρίᾳ.

— Διατί; . . . διατί; . . . διότι σὲ ἀγαπῶ, Ροζίνα! ἀνέκραξεν ὁ νέος λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν, νά, μάθε το!

— ὦ, Λουκιανέ, ὑπέλαβεν ἡ νέα δακρύουσα, τὸ ὑπέθετον ἡ μᾶλλον τὸ ἐγνώριζον. Ἀλλ' εἶναι πολὺ . . . πάρα πολὺ . . . Δυστυχῶς . . .

— Σὺ δὲν μὲ ἀγαπᾷς! ἀνέκραξεν ὁ νέος, ἀφίπων τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐλευθέρας.

— Λουκιανέ! ἰδέ με κατὰ πρόσωπον, ἰδέ με! ἐφώνησεν ἡ νέα μετὰ φωνῆς παλλομένης καὶ μεστῆς λυγμῶν.

Τὰ βλέμματα τῶν νέων συννητήθησαν, ἀμφοτέροι δὲ ἠσθάνθησαν τὴν ἡδεῖαν ἐκείνην φρικίαν, τὴν παραγομένην ἐκ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ τῶν ὀφθαλμῶν, διατρέχουσας τὸ σῶμά των.

Ὁ Λουκιανός ἔστεινε τὰς ἀγκάλας, ἡ δὲ Ροζίνα κατέπεσεν ἐντὸς αὐτῶν. Τὰ στόματά των συννητήθησαν ἐν παραφόρῳ ἀσπασμῷ.

— Φίλη μου, ἀγάπη μου! ἐφέλλιζεν ὁ

Λουκιανός, κατασπαζόμενος τὴν χρυσὴν τῆς κόμην.

— Λουκιανέ μου, ἔξοχε καρδιά! ἀπεκρίνετο ἡ Ροζίνα κλαίουσα ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Σὺζυγέ μου! εἶπε τελευταῖον ὁ Λουκιανός.

— Σὺζυγος, ὅχι! ἀνέκραξεν ἡ Ροζίνα, ἀποσπασμένη τῆς ἀγκάλης του, δὲν εἰμ' ἀξία.

— Τι λέγεις, φίλη!

— Φίλη ναί, ἀφωσιωμένη μέχρι θανάτου, λατρεύουσα σε, ἐρωμένη, δούλη σου, ἀλλὰ σύζυγος ποτέ, οὐδέποτε!

— Ροζίνα!

— Ἀκουσόν με!

— Ροζίνα, σὲ παρακαλῶ!

— Ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀμετάστροφος! εἶπεν ἡ νέα μετὰ σταθερότητος. Ὁ βίος, ὃν σοὶ προτείνω, θὰ εἶναι ὁ ἐξίλασμός τοῦ ὀλισθήματός μου. Δὲν θέλω νὰ γίνω σύζυγός σου, διότι δὲν ἐπιθυμῶ ὁ εὐγενέστατος τῶν ἀνδρῶν, τὸν ὅποιον ἐγνώρισα, νὰ προκαλῇ τὰ πονηρὰ μειδίσματα τοῦ κόσμου. Δὲν θέλω νὰ εἴπωσιν ὅτι συνέδεσας τὸν βίον σου μετὰ γυναικὸς ἀμαρτωλῆς.

— Ροζίνα, ταπεινόνεις πολὺ τὸν ἑαυτὸν σου. . .

— Ἀκουσον τοὺς λόγους μου· δὲν θέλω νὰ παρατηρήσῃς κανὲν μειδίσμα, νάκούσῃς καμμίαν φράσιν, ἥτις, εἰμαι βεβαία, θὰ σὲ λυπήσῃ καιριώτατα. Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ κόσμου, ὁ ἐκδηλωθεὶς πρὸ καὶ μετὰ τὴν δίκην, θὰ παρέλθῃ καὶ θὰ μείνῃ μόνον ἡ ἀμαρτία μου. Ἀκουσόν με, πιστεύσόν με, καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς. Μοῦ ἔκαμες πολὺ καλόν, καὶ τώρα τὸ πληρόνω. Ἡ ἀρνήσις μου τὸ νὰ φέρω τὸ ἔντιμον ὄνομά σου, ἔστω σοὶ ικανοποίησις διὰ τὴν ἀγαθὴν καρδίαν σου καὶ διὰ τὴν θυσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἠθέλησες νὰ ὑποβληθῇς χάριν ἐμοῦ.

— Ροζίνα μου, δὲν ἔχεις δίκαιον! ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός.

— Ἐχω δίκαιον καὶ εἰμαι ἀμετάπειστος!

— Τότε λοιπὸν σὲ χάνω! ἀνέκραξεν ἄπελπις ὁ Λουκιανός.

— Καὶ ποῖος σοὶ τὸ εἶπεν; Θέλεις τὴν ἀγάπην μου, τὸν ἔρωτά μου, τὴν λατρείαν μου, τὴν ἀφωσιωσίν μου, τὴν ψυχὴν, τὸ σῶμά μου, εἰν' ἰδικά σου, λάβε τα, ἀλλὰ σύζυγός σου οὐδέποτε, Λουκιανέ, οὐδέποτε! ἀνέκραξεν ἡ νέα, ἐνχακλιζομένη αὐτὸν μετὰ παραφορᾶς.

— Νύφησώμεν τὴν Φλωρεντίαν, νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μου, ἐφέλλιζεν ὁ Λουκιανός φρίσσων ἐξ ἡδονῆς.

— Πῶν ὅ,τι ἔχω ὅπου τῆς γῆς εἰν' ἰδικόν σου, πλὴν σύζυγός σου οὐδέποτε, οὐδέποτε! Δὲν εἰμαι ἀξία, ἐτραύλισεν ἡ Ροζίνα περιπτυσσομένη αὐτὸν σφοδρότερον. Ὁ Λουκιανός ἐφίλει αὐτὴν περιπαθῶς ἀνὰ τὴν κόμην.

— Ἀλλὰ θάποκλήσωμεν τέκνα, φίλη μου, Ροζίνα μου, καὶ τότε . . . ἐφέλλιζεν εἰς τὸ οὖς τῆς νέας, σιγά, τόσο σιγά.

— Ἀ, τὸ σπουδαῖον ἐπιχειρήμα! τὸ ἀρῆκες τελευταῖον! ἀνέκραξεν ἡ Ροζίνα,

ἀτενίζουσα αὐτὸν τρυφερῶς. Ἐὰν μᾶς δώσῃ ὁ Θεὸς τὴν εὐτυχίαν ταύτην, τότε πλέον σκεπτόμεθα . . . Ἀλλ' ἔως τότε σιωπῇ, ὑπακούῃ.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς νεώτατα γαλλικὰ βιβλία, μὲ τὰς αὐτὰς τιμὰς τῶν γαλλικῶν βιβλιοπωλείων, ἤτοι πρὸς πρᾶγμα χρυσᾶ 3.50 ἕκαστος τόμος, ἐλευθ. ταχυδρομικῶν 3.80:

LE DOSSIER DU GÉNÉRAL BOULANGER, par UN CURIEUX.

GISELLE RUBENS, par ERNEST DAUDET.

LES GIGOLOTS DE CES DAMES, par INAUTH...

L'EMPIRE D'ALLEMAGNE à VOL D'OISEAU,

par E. BRAULT.

L'ART DE FAIRE SES 13 JOURS, par L. DIDIEE.

LES 36 FEMMES DE LA BALADE, par JEAN MALIC.

PORTRAITS D'AUJOURD'HUI, par ADOLPHE RACOT.

PORTRAITS D'HIER, par ADOLPHE RACOT.

LES FINESSSES DE PINTEAU, par CHARLES LEROY, illustré.

LES FEMMES INQUIÉTANTES ET LES MARIS COMIQUES, par DANIEL DARC.

LES BILLETS BLEUS, par ÉMILE GOUDEAU, illustrations de Trock.

LA COUR DE L'EMPEREUR GUILLAUME, par ...

LA FRANCE ET L'ALLEMAGNE, par C. KOETTSCHAU, lieutenant-Colonel, ouvrage traduit avec l'autorisation de l'auteur, par ERNEST JAEGLÉ, professeur à l'École spéciale militaire de Saint-Cyr.

LES S'CRONGNIEUGNIEU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλευθέρᾳ ταχυδρ. τελῶν]

Γρηγορίου Δ. Σερπούλου: **Τὸ Τριακοσιᾶ-δραχμὸν Ἐπαθλον** λεπ. 50 [60]

Παύλου Μαρτεράτσα: **Ἰγνιστὴ**, μετάφρασις Ν. Ἀξελόφ, ἱατροῦ. Δραχ. 4 [4,30]

Νικολάου Σαράντη (μαγειροῦ): **Σύγγραμμα Μαγειρικῆς**. Δραχ. 4 [4,30]

Σαβιὲ Μαρμὲ: **Οἱ Μελλόνουμφοι τῆς Σπι-τζεδέρης**, μυθιστορία στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δραχ. 1.50 (1.70)

Pierre Zaccani: **Οἱ Τυχοδιώκται τῶν Παρι-σιῶν**, μυθιστορία. Δραχ. 2.20 (2.40)

Στεφάνου Θ. Σέρου: **Ὁ Διάβολος ἐν Τουρ-κίᾳ**, ἥτοι *Sekret en Constantinople*. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα *Ἡ Καταστροφή τῶν Γεννη-τάρων*, Τόμοι 2. Δραχ. 5 [5,50]

Στεφάνου Θ. Σέρου: **Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλ-ληνικῆς Ἐπαναστάσεως**, μυθιστορία εἰς δύο τιμοὺς ὀγκώδεις. Δραχ. 4 [4,50]

Paul de Kock: **Ὁ Γιάννης**, μετάφρασις Κλεάν-θους Ν. Τριανταφύλλου. Δραχ. 2 (2 20)

Paul de Kock: **Ἡ Γυναῖς, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί**, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριαντα-φύλλου. Δραχ. 1 (1.20)

Γεωργίου Ρώμα: **Μαρίτ Ἀντωνιέττα**, τραγι-κὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Κα-ρέρ, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα. λεπτὰ 50 (55)

Ὁ Γουαράν, χορο-μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, με-λοποιηθὲν ὑπὸ Α. Καρόλου Γομές, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα. λεπτὰ 50 (55)

Σαβιὲ-δε-Μορτεπέρ: **Ἡ Κόρη τοῦ Φονίως**, μυθιστόρ. δραματικώτατον, ἀρτι ἐκδοθὲν ὁρ. 3 (3.30)

Ἐπαμεινώνδα Π. Πολιτάκη: **Τὰ πρῶτα Βή-ματα**. Δραχ. 1.50 [1.60]

Γεωργίου Α. Βαλαβάρη: **Διηγήματα**, κομψὸς τόμος περιέχων 8 διηγήματα. Δραχ. 1 [1,20]

Αἰμιλίου Ζολᾶ: **Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσα-λίας**. Δραχ. 3 [3,30]

Γεωργίας Σάνδης: **Λέων Λεωνῆς**, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση. Δραχ. 1.50 [1,80]

Αἰμιλίου Ριστόνρη: **Τὰ Δύο Λίνα**. Δρ. 1.60 [2]

Κομήσης Δάς: **Ἡ Ὁραία Παρισινὴ** λπ. 60 [70]